Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

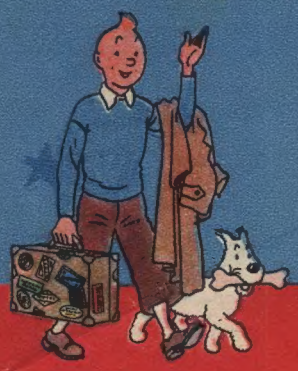

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

12

OPGELET!

VOLGENDE DONDERDAG VERSCHIJNEN
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

FOTO GEVAERT.

AL OF NOG MAAR ?

ELSJE, je bent nu al twaalf jaar, je kunt best je kamer zelf in orde houden; deze namiddag begin je er maar mee.

Elsje wist wel dat zé al twaalf jaar was, maar mama's voorstel lokte haar toch niet en hulpzoekend keek ze in de richting van papa. Doch, hij vond ook dat ze moeder een handje kon toesteken.

's Namiddags keek Elsje in de grote spiegel. Ze dacht : Een permanente zou me veel beter staan ! Een poederdoos zou ik nu ook moeten hebben en bijpassend lippenstift. En m'n nagels... wat blinkende nagellak er over zou toch véél beter zijn ! Elsje zag haar gezicht in de spiegel veranderen in het droombeeld dat ze zich maakte met permanente en lippenrood...

Na het avondmaal stak ze met haar plan van wal.

— Mama, ik ben nu al twaalf jaar en zou van die vlechten willen verlost zijn. Met kortgeknipt haar en een permanente heb je nooit veel werk ! Mietje en Fientje hebben al zo lang een permanente en een poederdoos... en... mijn nagels mama...

Wim, de vijftienjarige broer, kon zich niet meer goed houden. Hij proestte het uit :

— Wat ? Wil je ook een vogelverschrikker worden zoals Mietje en Fientje ! Malle zus !

Mama antwoordt : « Je bent geen Ingrid Bergmann, van zo'n kopje komt er dus niets in huis. Zorg maar dat je handen altijd goed verzorgd zijn; voor lak, enz. heb je nog al de tijd. Je bent pas twaalf, kind ! » Om vaders mond speelde een geamuseerd lachje :

— Dat komt pas kijken en wil al lippenstift hebben ! Voor je eerste bal krijg je van mij een grote doos poeder, weet-je, en nagellak ook al ! Voorlopig ben je ook zonder die rommel een lieve meid !

In haar kamer gekomen keek Elsje weer in de spiegel en ze zuchtte : « Al twaalf... Nog maar twaalf ! 't Leven wordt ingewikkeld ! »

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Zouden volgende Kuifjesvrienden zonder verwijl hun volledig adres willen kenbaar maken. Ik kan jullie prijzen niet opzenden, daar ik jullie volledige adres niet heb !
Robert Lamote, Heysel;
R. Vinck, Aalst;
J. Verbeke, Oudenburg.

Livien Michiels, Antwerpen. — Een eresaluut van de kapitein, de majoor en de professor voor onze kranige vriend uit Antwerpen die in zo korte tijd een hele ploeg leden aanbracht ! En welke leden ! Allemaal flinke jongens die geweldig hun best doen op school en ook nog tijd vinden samen Kuifje te lezen en te bespreken. Ik hoop dat jullie spoedig weer iets laten horen en zend jullie voor vandaag mijn beste groeten.

Jozef Dewit, Tienen. — Het mooie briefpapier en de rooster werden je opgezonden. Ik vind het fijn dat je « De Leeuw van Vlaanderen » het beste verhaal van heel het blad noemt en ik mag je wel verklappen dat het nog lang niet gedaan is. Maak je dus maar geen zorgen ! En wat er daarna volgt ? Ja, dat is nog een groot geheim, maar Bob Demoor zal het tekenen en dat is toch een waarborg, he ! Groeten voor jou en al de Kuifjesleden !

Joris Raeymaekers, Turnhout. — Een bijzondere groet aan onze nieuwe vriend die zo pas in de familie werd opgenomen. Ik ben er van overtuigd dat je een eerlijke, flinke jongen bent en dat je onze club alle eer zult aandoen. Ik wens je verder nog veel gezellige uurtjes met ons blad en verwacht spoedig een briefje van je. Met een stevige handdruk.

Erik Durieu, Kortrijk. — Heb je nu al de gevraagde nummers ontvangen ? En ook de postzegels ? Ik hoop het. Je had te veel geld opgezonden, dat was nu precies ook niet nodig. Hoe gaat het te Doornik ? Is er nog steeds zoveel belangstelling voor ons blad ? Een briefje van jou is altijd welkom. Da-ag.

Daniel. — Ja, jongen, je bent vergeten me je volledig adres te geven en daarom kan ik je niet persoonlijk antwoorden. Hier gaat dan het antwoord op je tweede vraag : « Snij een ajuin open en druppel wat ajuinsap op je pen en schrijf hiermee je bericht op een stuk papier. Laat het papier goed drogen en je zult zien dat al de letters verdwijnen. Om je bericht nu weer te kunnen lezen, moet je het vel papier eenvoudig boven de kachel of het gasvuur houden of er met een heet strijkijzer overgaan. Opgepast! Het papier niet verbranden, he, want dan komt er niets van terecht! Ga ook liefst bij de kachel staan en blijf van moeders strijkijzers af !

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 55
Brussel.

Uitgever-Bestuurder :
R. LEBLANC.

Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

NA AMERIKA TE HEBBEN VEROVERD, NEEMT DE

PLEXIPEN

1e prijs van de wedstrijd Lepine, te Parijs, in België de eerste plaats in.

● Ze kan een grote hoeveelheid inkt bevatten. ● Omhulsel en buisje in echt, onbreekbaar plexiglas. ● Punten in metaal. ● Het inkt-niveau is goed zichtbaar. ● Gebreveteerd pomp-systeem. ● Perfecte werking verzekerd.

GRATIS

Als propaganda en bij uitzondering bieden wij de lezers van dit blad, welke ons onderstaande bestelbon binnen de *tien dagen* terugzenden, een bijpassende kogelpen.

BESTELBON

Gelieve me tegen terugbetaling van 85 frs. een « PLEXIPEN » alsmede de bijpassende kogelpen te zenden.

Naam : .....Adres : .....

DISTRIBUTION PUBLICITAIRE
Plexi T.K. — Lombaardstraat, 72, Brussel

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE door Bob DEMOOR

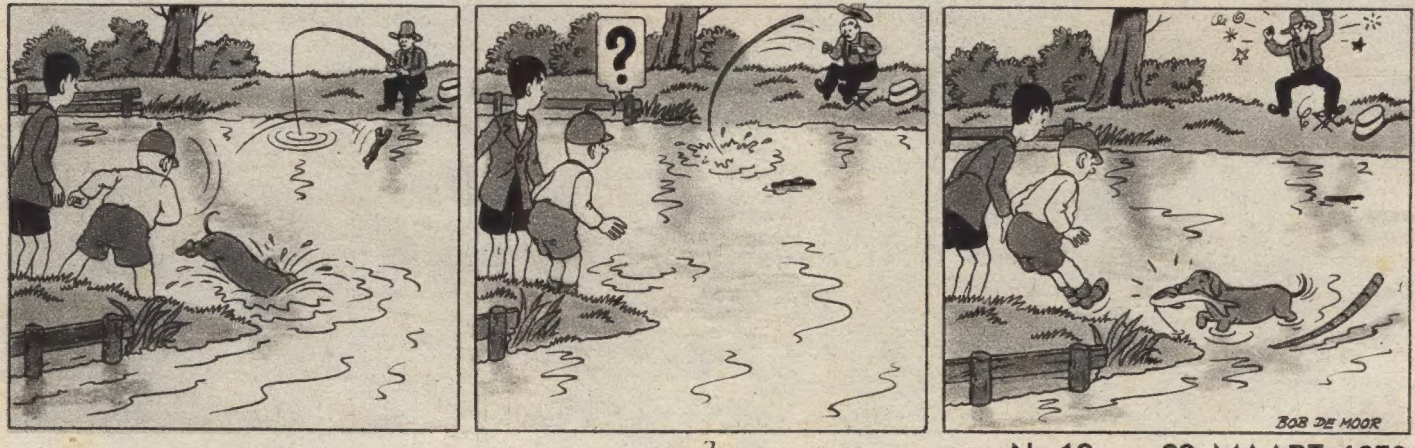

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

De Coninck begeeft zich onder vrijgeleide naar het Franse kamp. Na een lange woordenwisseling kan de deken van de landvooged verkrijgen dat de belasting, dienende om de kosten gedaan bij het intrede van de koning te dekken, zou afgeschaft worden en er geen vervolging voor oproerigheid zou worden ingezet. Nadat deze voorwaarden door beide mannen getekend zijn, begeeft de Coninck zich terug naar de stad.

(Wordt voortgezet.)

De MYSTERIEUZE MAHVUKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

In Suiriguo (Guatemala) verneemt Mark dat de expeditie onder leiding van professor Mordant spoorloos verdwenen is...

(Wordt voortgezet.)

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

Ridder de Croustillac wil een rijke weduwe huwen, die op de « Duivelsberg » woont. Ze draagt de zonderlinge bijnaam « Blauwbaard ». Pater Griffon geeft de ridder de raad geen gekheden uit te halen...

Ridder de Croustillac laat zich niet van de wijs brengen. « Ik wil mijn kans beproeven, zegt hij tot de pater, ik weet niet wat het is, maar ik heb het gevoel dat ik zal slagen. Daarbij... Ik heb niets te verliezen. »

« Neen, niets meer dan je leven, antwoordt pater Griffon ernstig. » — « Mijn leven is niet veel waard en ik denk dat Blauwbaard niet durft... » Op hetzelfde ogenblik horen ze een snerpend gefluit en steekt er een pijl in de rugleuning van de stoel, waarop de ridder zit... Hij zet zijn glas neer...

« Twee duim hoger en ik was er geweest ! » — « O, het zijn de Caraïben ! roept de pater, die zijn zwarte bedienden waarschuwt. Haal de geweren, kinderen, we zullen die rovers leren ! » Doch een schreeuw van de Croustillac onderbreekt hem. « Kijk, ze sturen ons een boodschap ! »

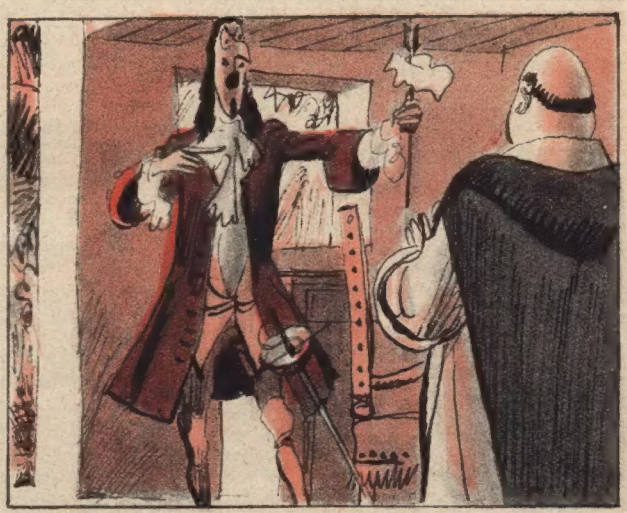

Aan de pijl is inderdaad een boodschap bevestigd. De avonturier leest : « Eerste waarschuwing aan ridder de Croustillac ! Hartelijke en eerbiedige groeten aan eerwaarde pater Griffon ! »

« Hm !... Hoe weten die wilden dat ik hier ben, en wie van hen kan zo behoorlijk Frans schrijven ? vraagt de ridder. » — « Daar moet je niet naar zoeken, antwoordt de pater. »

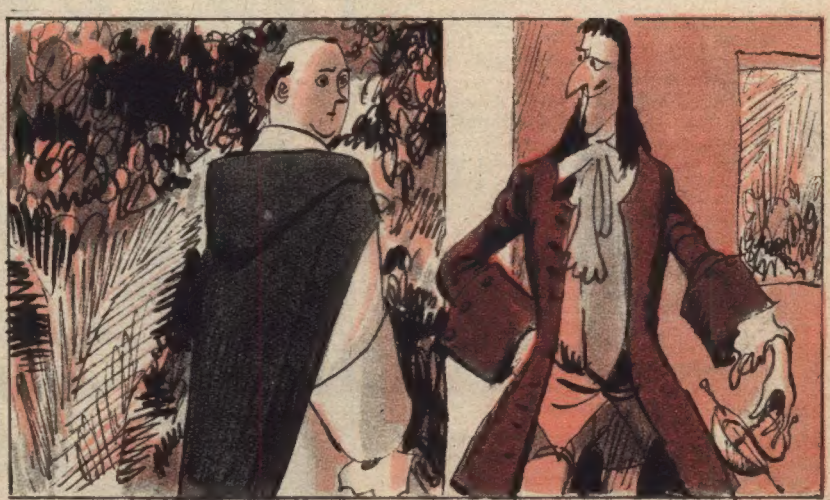

« Dat bericht komt niet van de Caraïben, maar wel van de Duivelsberg ! » « Zie af van je plannen, want je loopt groot gevaar ! » — « Wat ? Afzien van mijn plannen ? Blauwbaard vergist zich, wanneer ze gelooft dat een ridder de Croustillac van zo'n kleintje vervaard is ! »

(Wordt voortgezet.)

Het avontuurlijk leven van Jack London

WIE IS JACK LONDON?

JULLIE hebben zeker allemaal reeds boeken gelezen van Jack London, maar het is jullie wellicht onbekend dat het leven van deze schrijver zelf één groot en boeiend avontuur was.

De ouders van Jack London woonden in San Francisco en het is daar dat hij in 1876 het levenslicht zag. Zijn vader was trapper en als jongen van acht jaar moest hij reeds gaan werken op een ranch in Californië. Er was hem dus weinig tijd gegund om naar school te gaan en Jack London leerde zelf lezen en schrijven. Om te ontsnappen aan het milieu waarin hij moest leven, verdiepte hij zich in de lektuur zodra hij hiertoe de kans zag. Toen zijn ouders in Oakland gingen wonen was Jack London heel gelukkig, want nu kon hij in de stadsbibliotheek om boeken gaan. Hier is hij een tijdlang krantenventer. Op 14-jarige leeftijd verlaat hij het ouderlijk huis om tussen de vissers te gaan leven. We vinden de zeventienjarige Jack terug als matroos aan boord van de schepen die de Stille Oceaan doorkruisen. Eindelijk kent hij het volle, vrije leven waarvan hij zolang droomde. De drang te schrijven, een echt schrijver te worden, liet hem geen rust. Hij neemt deel aan een prijsvraag voor het beste verhaal uitgeschreven door een dagblad van San Francisco en ziet zijn inzending met de eerste prijs bekroond. Jack London schreef er natuurlijk dadelijk een tweede, doch dit werd geweigerd en het ontmoedigde hem. Jack London wil de wereld zien en hij vertrekt te voet! Zijn wereldreis duurde echter niet lang, want op de grote banen van Canada had men geen gevoel voor romantiek en zwerverslust; Jack London werd eenvoudig als landloper achter slot en grendel gezet. Eenmaal op vrije voet zet hij zich opnieuw aan 't schrijven en vertelt zijn avontuurlijke jeugd. Jack London heeft nu een baantje als portier van een school in Oakland gevonden en werkt mee aan het klein letterkundig tijdschrift uitgegeven door deze school.

We zijn nu in 1897 en Jack London is een en twintig jaar. Het is de tijd dat de goudkoorts van zoveel mensen bezit neemt en een menigte Amerikanen naar de Klondyke lokt. Ook Jack London denkt dat er voor hem rijkdommen zijn weggelegd, en trekt er op af. Hij wordt ontgoocheld zoals andere avonturiers en goudzoekers.

Terug uit Californië, begint hij opnieuw te schrijven en heeft veel sukses. De ene roman volgt de andere op en ze worden allemaal gretig verslonden.

In al deze romans zit een deel van het avontuurlijk bestaan als matroos, als trapper en als goudzoeker van de schrijver zelf.

Jack Londen is nog geen veertig jaar oud, als de dood in 1916 aan zijn deur klopt en de zwerver mee naar de eeuwige rust neemt. Jack London woonde op dit ogenblik in Clenalen, in Californië.

In de Kooi van de Luipaarden

HARRIS COLLINS gaf de hoop op uit Michaël iets goed te kunnen halen. Hij had als gast een zekere Ralph Castlemon die echter gewoonlijk « De man met de luipaarden » geheten werd. Iedere dag dresseerde hij twee luipaarden, die door iedereen gevreesd werden. Steeds ging hij in de kooi in gezelschap van twee honden, die in geval van nood, de woede van de geduchte dieren op zich moesten trekken.

— Heb je een hond die moedig genoeg is om mijn luipaarden te trotseren? vroeg hij op zekere dag aan Harris Collins. Deze morgen werd een van mijn honden gedood door Alfonso! Je weet, Alfonso heeft soms geweldige aanvallen van woede, 't is de tweede hond die hij me neemt. Had ik het moedig beest niet gehad, dan zou ik hier voorzeker niet meer staan.

Harris Collins dacht een ogenblik na en wees dan met de duim in de richting van Michaël.

— Ben je zeker van hem? vroeg Ralph.

— Ik sta borg voor zijn moed. Zelfs voor een leeuw beeft hij niet.

De jonge man nam Michaël mee en bracht hem bij de overlevende terrier, Jack. Met deze moest hij de volgende morgen in de kooi van de luipaarden. De kooi was, zoals dit gewoonlijk het geval is, omringd met metalen staven, waar achter enkele helpers gewapend met ijzeren stokken en geladen revolvers stonden. Bij 't minste gevaar zouden ze toeschieten. In de grote dieren had Michaël dadelijk geduchte vijanden gezien; hij schudde de kop en zijn haar kwam recht omhoog staan. De luipaarden spuwden en zwiepten met hun staarten. Ze lagen op de grond, doch men kon het hen aanzien dat ze lust hadden er op los te gaan. Ralph had Michaël goed in 't oog gehouden, hij liet zijn zweep knallen en sprak de dieren gebiedend toe. De helpers dreigden met hun staven en vorken... De luipaarden bewogen niet.

Michaël was te trots om zich achter de rug van zijn meester te verschuilen en te voorzichtig om de geweldige dieren in 't haar te vliegen, hij vergenoegde er zich dus mee de kooi op en af te lopen.

— Dat is een prachthond, dacht Ralph, ik mag er op rekenen!

Hij liep langzaam op de luipaarden toe en beval hen recht te staan en zich van mekaar te verwijderen. Jack en Michaël liepen met hem mee. De dieren gehoorzaamden, doch Alfonso stribbelde tegen en spuwde naar Michaël. Deze antwoordde met een dof en dreigend gegrom. Op hetzelfde ogenblik voelde Alfonso echter de ijzeren staaf gevaarlijk dichtbij komen en keerde zijn gele ogen van Michaël af.

Dezelfde scène speelde zich ook de volgende dagen af. Dan verdroegen de luipaarden de aanwezigheid van Michaël, zoals ze die van Jack verdroegen. Michaël had van 't eerste ogenblik gesnapt dat mens en honden hier samen spanden tegen die reusachtige beesten en dat hij als beschermer van de mens moest optreden.

Voor het overige kon Michaël het goed vinden met zijn kameraad, Jack, en nog beter met Sarah, een kleine aap, die hem grote genegenheid betoonde. Op zekere dag gelukte Sarah er in te ontsnappen en naar Michaël te komen op het ogenblik dat deze de kooi van de luipaarden verliet.

Een tijdje nadien gebeurde het ongeluk! Heel Cedarwild werd opgeschrikt door revolverschoten en geschreeuw.

— Ik durf wedden dat het Alfonso is die weer een kuur heeft, zei Harris Collins. Die Alfonso is bekwaam Ralph te verslinden.

Hij liep naar de luipaardenkooi en vond Ralph die men met behulp van haken, uit de kooi getrokken had. Hij haaste zich nu de deur te sluiten.

In de kooi ging de vreselijke strijd tussen Alfonso, Jack en Michaël verder. De drie vechters vormden een kluwen en de helpers trachtten hen tevergeefs te scheiden. De twee andere luipaarden hadden zich in een hoek van de kooi teruggetrokken en likten de schrammen welke ze opgelopen hadden.

De kleine Sarah kwam aangelopen, de ketting achter zich aan slepend, en vóór iemand de tijd had haar te weerhouden, was ze tussen de ijzeren staven van de kooi door gekropen. Op het ogenblik dat de luipaard en Michaël tegenover elkaar stonden en de terrier zich nauwelijks meer kon staande houden, wierp ze zich snel als de bliksem op het geweldige dier, greep het bij de keel en beet uit alle macht in zijn oor.

Alfonso was zo verbaasd dat hij een ogenblik roerloos stond. Collins maakt van dit ogenblik gebruik om Michaël uit het hok te slepen.

Bijna op hetzelfde ogenblik richtte de luipaard zich op en doodde de kleine aap met een machtige slag van zijn klauwen...

(Uit « Michaël, de Cirkushond », door Jack London.)

Op dat moment wierp ze zich snel als de bliksem op het geweldige dier.

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer gaan naar de Zwarte Bergen. Intussen krijgt Jaffar, die in Samarkhande gebleven is, van Timoer opdracht prinses Zobeïde te ontvoeren...

In de avond verlaat een goed gesloten koets Samarkhande.

Kijk, Jaffar heeft een karavaan uitgerust!

Dat kan niet anders dan een verdacht zaakje zijn, zoals alles wat Jaffar drijft.

Je deed er goed aan je vertrek geheim te houden, prinses... Er zijn zoveel kwatongen...

Zou Allah medelijden hebben met mijn wanhoop?

In de koets van Zobeïde...

Ik houd niet van Levantin, prinses! Zijn ogen zijn zo sluw en zo vals als die van een lynx!

Ik vind hem ook niet sympathiek, Zamra, maar het is een vriend van Hassan.

De karavaan trekt door het eenzame Turkoenistan en dan brengt een gids de boodschap dat de stad Arkhabad in 't zicht is...

's Avonds gaat de kleine groep door de kronkelende stegen van de stad.

Ik ben bang, prinses! Zie je dan niet hoe zenuwachtig Jaffar is?

Hou je kalm! We worden immers door gewapende soldaten beschermd!

Niet ver vandaar, in de schaduw van een moskee, staan enkele krijgslieden. Hun wapens blinken. Ze spreken heel stil...

De bode van Jaffar zei de waarheid!

't Zal slechts kinderspel zijn!

De krijgslieden vliegen op de kleine groep en...

... De begeleiders van Zobeïde moeten vlug het onderspit delven...

Abdul, zorg er voor dat ze niet schreeuwt!

Heer, wat wil je van me? Wat heb ik gedaan?

Hulp! Hulp! Hulp!

Zwijg, zwarte ekster!

Doch, daar werd een venster geopend en een dreunende stem roept:

Choeraviëff! Wie wordt er hier vermoord?

(Wordt voortgezet.)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER

GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Kapitein-piloot Grey reist naar zijn buitengoed Siedliska. In de trein maakt hij kennis met een knaap, Zakcheski genaamd...

DE jongen begint te vertellen. Eerst schuchter en hortend, doch stilaan windt hij zich op en gaandeweg wordt het spreken hem gemakkelijker. Hij vertelt over de geestdrift en de belangstelling van de schooljeugd voor het vliegwezen, over de zelf gebouwde « modellen », over het bezoek aan vliegtuigfabrieken. Grey luistert met groeiende belangstelling. Die langopgeschoten derdejaarse schijnt veel te weten en heeft al een aardige kijk op het werkelijke leven.

Als Grey hem dan ook nog uitvraagt over zijn familie en zijn school is het ijs definitief gebroken.

Karol Zaksjeski is wees en wordt samen met zijn twee broers door verwanten opgevoed. Zijn vader, die spoorwegbeambte was, kwam om het leven in Rusland, toen Karol nog een kleine jongen was. Zijn moeder stierf bij de geboorte van de jongste broer. Z'n oom van vaderskant houdt een kruidenierszaak open te Wilno. Karol moet later de winkel overnemen, maar hij droomt van een ander beroep... Hij wou graag... Ja... Hij zou graag piloot worden.

Grey bekijkt hem met critische blik.

Wat! Zo'n bleek wicht? denkt hij en antwoordt dan :

— Het is een zware stiel! Je moet er een ijzeren gezondheid en een groot uithoudingsvermogen voor hebben.

Een vuist komt op de bloedloze lippen van de jongen neer...

De jongen staart triestig voor zich uit.

— Ik weet het, meneer, zucht hij, maar zo men mij zou aannemen, ik verzeker u, dat ik mijn plan wel zou trekken.

De twee reisgenoten snijden nog verscheidene onderwerpen aan. Onderwijl schokt de trein verder door de nacht. Nu en dan ziet men het schijnsel van een of ander schaars verlicht stationnetje. Grey wordt slaperig, hij leunt achterover in de kussens en doet de ogen dicht...

Zaksjeski haalt een boek uit zijn zak. Grey heeft de titel nog kunnen lezen : *Hoe bestuurt men een vliegtuig?* Wat jammer dat de jongen zo slecht gebouwd is, denkt Grey, anders zou hij best kunnen vliegen. Met deze gedachten valt hij in slaap.

De jongen tracht te lezen, maar 't vlot niet. De ontmoeting met de man waarover hij zoveel las en waarvan hij zoveel hoorde spreken, heeft hem uit zijn evenwicht gebracht. Karol Zaksjeski droomt... Hij is de held van een fantastische vlucht, net als die ondernomen door Idzikowski over de Atlantische Oceaan of door Byrd naar de Poolstreken.

Onder zich ziet Karol het eindeloze water. Eerst is het dag en dan weer nacht. Hij vecht tegen wolken en mist, tegen sneeuw en stormen. Hij vliegt steeds verder. Heel de wereld wacht in angstige spanning op nieuws over zijn raid. De raid van de kleine, onbekende Karol ligt nu op alle lippen. De grote Boegoetski, zijn klaskameraad, die zich reeds scheert en sigaretten rookt, spreekt vol eerbied over hem. Zijn professoren schudden het hoofd terwijl ze zeggen :

— Die Zaksjeski, die Zaksjeski toch!

En zijn oom leest vol verwachting in de krant de laatste berichten over de vlucht van Zaksjeski. Dan komt de triomf! De menigte begroet hem, reporters en fotografen bestormen hem, iedereen is vol bewondering voor zijn kranige prestatie. Karol weert alle huldebetoon af, hij zegt slechts :

— Ik heb alles te danken aan mijn instructeur, kapitein Grey.

De trein vertraagt. Hij nadert een station. Zaksjeski zit daar stil met halfgeloken ogen. Iemand die zich zo pas over hem heen boog, houdt thans Grey in het oog. De kapitein slaapt nog steeds even rustig... Voorzichtig doet de man een beweging in de richting van Grey's bontjas. Karol ziet twee brede schouders, een lederen vest, een vilthoed en de uitgestrekte hand van de dief. Hij wil roepen, maar de angst schroeft hem de keel dicht.

Tjok, tjok, tjok, gaan de wielen...

Tjok, tjok, tjok, zo klopt het hart van Karol...

— God, lispelt hij.

Plots keert de man met het lederen vest zich om :

— Zwijgen, mormel, zegt hij met hese, dreigende stem, zwijgen of... Een grove vuist bedekt met ros haar bedreigt de knaap.

— Kapitein! Karol trekt Grey bij de arm. Mijn kapitein!

De vuist komt neer op de bleke lippen van de jongen die de deur van de wagen hoort dichtslaan. Hij smaakt bloed... Een schot gaat af naast hem... Dan wordt alles zwart voor z'n ogen. Hij heeft het bewustzijn verloren.

Wanneer Karol ontwaakt, bevindt hij zich niet meer in de trein. Zijn gezwollen mond bezorgt hem een ondraaglijke pijn, maar hij onderdrukt elke zucht. Grey is in de aanpalende kamer.

— Hoe laat zou het kunnen zijn? vraagt de knaap zich af.

Door het neergelaten luik valt wat zonlicht binnen. De deur staat op een kier en gedempte stemmen dringen tot bij hem door. Karol luistert gespannen en herkent de stem van Grey.

— Ik moet weg, maar laat me, a.u.b., nieuws geworden over de knaap. Stuur hem in de vakantie naar Siedliska!

Ontroerd mompelt Karol's oom een paar onverstaanbare woorden.

Bij 't horen van Grey's voorstel begint Zaksjeski's hart sneller te kloppen. De held nodigt hem dus uit, hem de kleine onbekende, die door iedereen geminacht wordt, om in zijn huis te komen logeren. Wat zal Boegoetski zeggen als het nieuws

op school bekend wordt? Zaksjeski, de « stumperd », heeft zo'n personage tot vriend. Maar, wat kan die Boegoetski hem schelen? Karol houdt niet van dit soort triomf, het volstaat dat hij de erkentelijkheid van zijn held verdiende. Grey stelt belang in het lot van Zaksjeski; hij nodigt hem uit, hij denkt aan hem.

Karol hoort het gerucht van stoelen die verschoven worden, een vlugge stap en een stem die het bevelen gewoon is.

— Maak hem vooral niet wakker. Hij moet rusten! Nog vóór Karol de tijd heeft om uit zijn bed te wippen, hoort hij de voordeur dichtslaan.

En zeggen dat hij niet sliep!

Hij loopt naar het venster, gooit het luik open, trekt het venster open. Het is nog niet te laat. Grey staat daar nog op het voetpad voor de winkel, hij steekt net een pijp op. Karol wil roepen, maar zijn kreet wordt in het verband gesmoord.

— Kapitein! Kapitein!

Niemand hoort hem. De piloot is in de menigte verdwenen.

* * *

Galetski komt met een janplezier terug van het veld waar hij toezicht heeft gehouden op de werken. Hij heeft minder trek in 't werk dan gewoonlijk. Trouwens, loont dit landgoed wel de moeite? We zouden het beter van de hand doen en er een ander kopen of pachten bij Krakau of... hier een fabriek oprichten. Een fabriek. De droom van een werktuigkundige! Dan zouden ze eens laten zien, Grey en hij, waartoe ze in staat zijn.

Galetski weet dat Grey niets voelt voor 't boeren en dat hij er niet het minste belang in stelt. Ware het anders zou hij reeds lang eens naar Siedliska gekomen zijn om er iets van te maken. Als Grey maar wilde...

Maar Grey komt niet en hij, Galetski, kan geen wonderen verrichten.

Galetski's gedachten gaan weer naar « zijn » fabriek. Men zou ze hier kunnen oprichten. De bestaande gebouwen zouden vlug tot werkplaatsen en hangars zijn omgevormd, het station vlak bij. Er is een rivier, een weg. Eigenlijk ideale voorwaarden! Men zou kunnen beginnen met motorfietsen. Eerste jaar : stangen en kaders. Vervolgens zou men zich aan de motoren en dan aan de volledige machines wagen. Na drie, vier jaar komen de auto's aan de beurt en dan de vliegtuigen! Poolse toestellen en Poolse motoren! Vlak bij de fabriek kon men een vliegplein aanleggen, 't was er een ideaal terrein voor!

— Werkelijk ideaal, mompelt hij, terwijl hij een sigaret opsteekt.

Galetski klapt met de tong om het paard tot spoed te manen: het is verduiveld koud buiten. Hij denkt aan zijn goed verwarmde kamer, aan het lekker maal dat vrouw Margaretha Borovisj, zijn huishoudster hem heeft bereid...

Plots ontwaart hij een joods karretje dat de weg naar het landgoed inslaat. Het is al te donker om de trekken van de bezoeker te onderscheiden. Galetski legt de zweep over het paard. Hij zal het karretje spoedig ingehaald hebben.

— Het is voor de belastingen, denkt hij, of om hout te kopen.

Op het ogenblik dat hij de Jood heeft ingehaald en hem wil voorbijsteken, brengt deze zijn uitgemergelde paarden tot staan. De reiziger springt uit de wagen en roept :

— Galetski! *(Wordt voortgezet.*

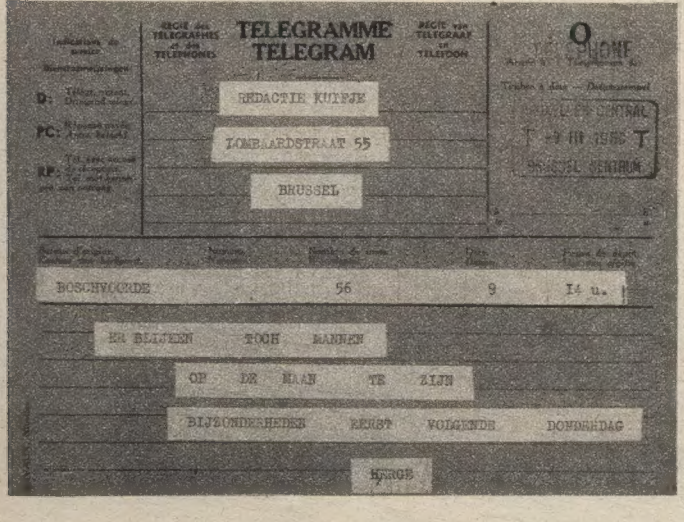

DE AVONTUREN VAN M. MUS

door Bob DEMOOR.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

EEN MOOI PLEKJE

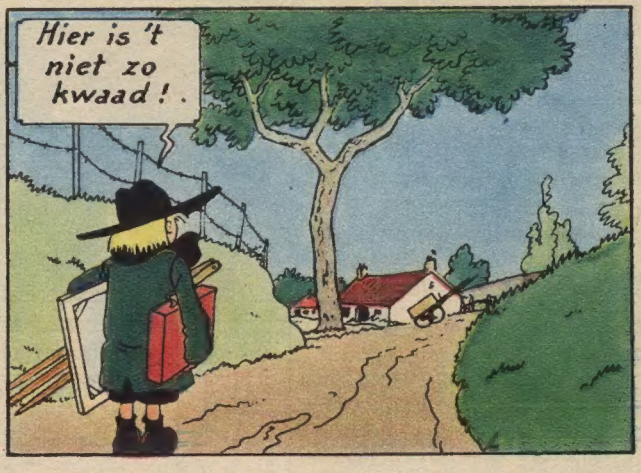

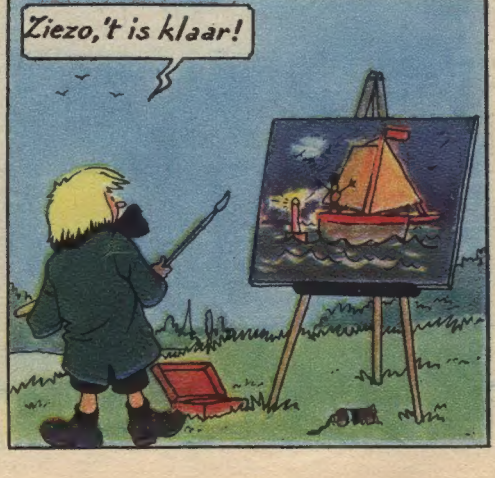

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske, Wiske en Lambik brengen hun vakantie door aan de Azurenkust. Lambik wil jacht maken op een reuze merou, doch wordt meegesleept door het monster...

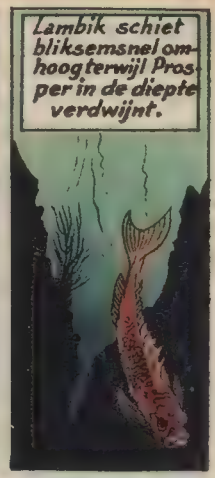

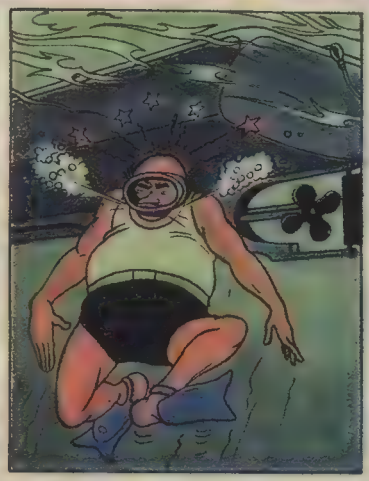

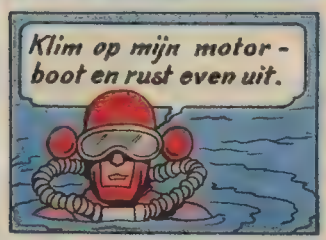

(Wordt voortgezet.)

Vliegtuigen zonder vleugels

O kijk, mama, een vliegtuig met vleugels ! Waar mogen ze dat nog uitgehaald hebben ? Het is mogelijk dat we deze opmerking over een jaar of tien, vijftien uit een kindermond horen ! De vliegtuigen van de toekomst zullen inderdaad hun vleugels, eertijds hun trots, verliezen. « Maar hoe blijven ze dan in de lucht zweven ? zul je me vragen. » — De luchtvaarttechnici antwoorden hierop dat de vliegtuigen tussen het stijgen en het landen zulkdanige snelheid zullen ontwikkelen, dat de vleugels overbodig zijn.

AJUINEN, EZELS EN SCHAPENKOPPEN !

JA, beste vrienden, het is de sportkroniek van « Kuifje » die je begint te lezen. Maar inplaats van de traditionele figuur, zal ik je vandaag eens onderhouden over de bijnamen van onze voetbalclubs; alleen de titel zegt reeds dat het wel de moeite waard is eens van onderwerp te veranderen.

Wanneer jullie regelmatig de evoluties van onze clubs volgt, zullen jullie reeds een flink aantal namen kennen.

Iedereen zal wel weten dat Olympic Charleroi « De Doggen » worden genoemd, Gantoise « de Buffalo's » en Schaarbeek « de Ezels ». De laatste term is nogal normaal, vermits het ook de bijnaam is van de inwoners van deze grote Brusselse gemeente.

Van waar al de andere namen vandaan komen, is echter moeilijker uit te maken. Het zijn zowel de supporters van de club, als hun geografische ligging die er voor zorgen, al zullen in de meeste gevallen het wel de sportjournalisten zijn die een bijnaam uit hun pen zuigen, want twintig keer achter mekaar « Gantoise » schrijven is maar saai en dan zijn de namen van « Stroppen » — denk aan jullie geschiedenis en Karel V — of « Buffalo's » een welkome afwisseling.

Op deze wijze kan een dagbladartikel over voetbal helemaal op een verhandeling over een dierentuin gaan lijken. Oordeel zelf maar :

Lyra heeft ook de « Schapenkoppen »; Anderlecht de « Waterhoentjes »; Rac. Gent en Rac. Brussel zijn de « Ratten »; Bressoux de « Tijgers »; La Louvière de « Wolven »; Cercle Tongeren de « Kanaries »; « De Draken » is de naam van Bergen; F.C. Luik de « Haantjes »; deze hebben zelfs hun spel op de naam afgestemd, of is het andersom gebeurd ?

Natuurlijk dat ook de streek of de naam van de stad niet weinig bijdroegen tot de bijnaam. Het zal niemand verwonderen dat die van Aalst de « Ajuinen » heten. De ajuin is immers de specialiteit van de streek. De namen van Oostende als « Kustjongens »; Meulestede als « Havenmannen »; Heidester als « Heikneuters »; Leuven als « Petermannen » en « Manneblussers » voor Rac. Mechelen, zijn allen al even normaal.

Al niet minder normaal zijn de namen van Tilleur (de Metallo's), van Lierse (Vlaaikensmannen); van Beringen (Mijnwerkers) en Houthalen (Doornkappers).

Waarom Aarschot Sport de « Kasseistampers » wordt genoemd en F.C. Mechelen « de Kanonniers » is ons echter minder duidelijk.

Maar waarom men Ukkel Sport « de Pierrots » noemt, Union St. Gillis « de Apachen », F. C. Ronse « de Jeannetten » en Exc. Hasselt «Haai - Waai » dat begrijpen we evenmin.

Alles samen betekenen die namen echter een aangename afwisseling in ons voetbalproza en geven de journalisten er blijk van dat ze hun schoolse lessen goed hebben onthouden, vermits men er leert dat men hetzelfde woord niet te dikwijls mag gebruiken.

MIEL.

MEN SPREEKT WEER OVER VLIEGENDE SCHIJVEN

DE ingenieurs zijn in twee groepen verdeeld. De ene groep geeft de voorkeur aan de granaat- of de raketvorm; de tweede meent dat de toekomstformule bij de « vliegende schijven » ligt.

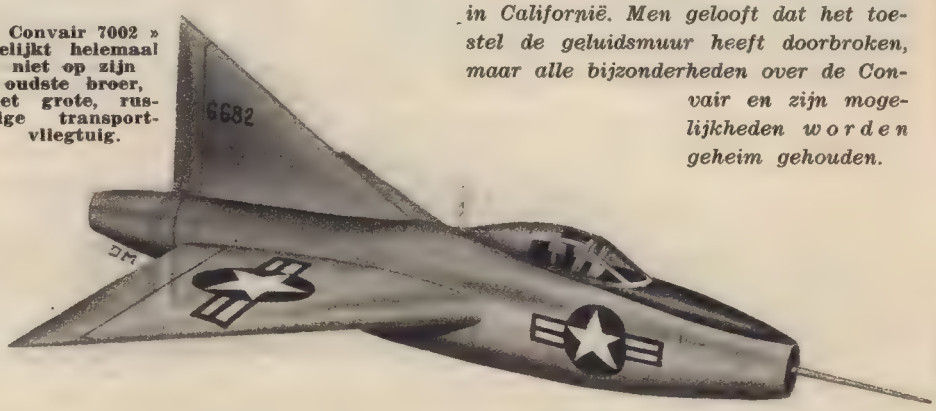

« Convair 7002 » gelijkt helemaal niet op zijn oudste broer, het grote, rustige transportvliegtuig.

Zo'n vliegende schijf is een zonderling ding ! Men zoekt tevergeefs naar de vleugels en naar de vorm van de romp die ons sedert lang vertrouwd is.

Kijk eens naar de « Chance-Vought X F5V - 1 (tek. 2) die thans door de Amerikaanse Marine beproefd wordt. Een eigenaardiger machine zag men zeker nog niet in de lucht hangen. De motoren staan aan weerszijden van de pilootzetel en brengen de schroeven in beweging, die op de vier uiteinden van de schijf aangebracht zijn. Zodra de schroeven (die ook reeds hun beste tijd gekend hebben) zullen vervangen zijn door reactiemotors, is de « Chance-Vought » beslist up to date.

REIZIGERS VOOR MARS EN VENUS, INSTAPPEN !

De ingenieurs die behekst zijn door de raketvorm willen van de « vliegende schijven » niet weten; zelfs met een reactiemotor vinden deze in hun ogen geen genade.

Zij hopen weldra de ruimte te doorklieven, en een bezoekje te brengen aan de andere planeten, met een raketvormig tuig.

Zij hebben de « Convair - 7002 (tek. 1) vervaardigd die men ook delta-vleugel kan noemen omdat het stabilisatievlak de vorm van een delta heeft. Met deze Convair werden proefvluchten gemaakt in Californië. Men gelooft dat het toestel de geluidsmuur heeft doorbroken, maar alle bijzonderheden over de Convair en zijn mogelijkheden worden geheim gehouden.

HOE ZULLEN ZE HETEN ?

Of de vliegende schijf of de raket uiteindelijk de kroon zal spannen weten we niet, maar hoe zullen de vliegtuigen van de toekomst heten ? Men spreekt van « schotels » en « schijven », enz., alleen de naam « vliegtuig » krijgen ze niet meer, omdat ze met de ons bekende vliegtuigvorm niets meer gemeen hebben !

Misschien vinden jullie er iets op ?

« Chance-Vought ». Denken jullie nu niet dadelijk aan de bewuste vliegende schotels ?

NOG ZO DOM NIET

— Pa, zei het zoontje van de geleerde professor, is de zee een uur diep ?
De professor was verdiept in een hoop papieren. Hij keek op en zei :
— Dat weet ik niet !
Het zoontje keek teleurgesteld. Toen vroeg het :
— Pa, is de maan van Hollandse kaas gemaakt ?
— Dat weet ik niet.
Weer keek het zoontje verbaasd.
En na een stilte klonk het :
— Pa, hebben de menseneters tandenkoters ?
Zo woest als een menseneter snauwde de professor :
— Dat weet ik niet.
— Pa, sprak het zoontje, hoe komt het dat de mensen denken dat gij geleerd zijt?

COMMANDO'S *in* BIRMA

Frazer en James, twee jonge Engelse luitenants, maken deel uit van een Britse kommandogroep die in Birma opereert...

Nu begint de strijd in de duisternis... De commando's vernielen de Japanse posten...

... Steken de vijandelijke opslagplaatsen in brand...

... Ondermijnen de bruggen en zaaien overal wanorde en vrees...

Maar de moesson steekt op en Wingate besluit naar zijn basis terug te keren.

Vernietig radioposten, machinegeweren en mortieren, schiet de muilezels dood en laat alle onnodige ballast hier.

Gewapend met hun geweer, machinepistool en handgranaten dringen de commando's door het oerwoud.

Slechts dertig man bereiken Irra-Ouady.

Erg netjes zie je er niet uit, vriend!

En jij dan !... Bekijk je eigen snoet eens in de spiegel, je zult er van schrikken !

Ze hebben flink gewerkt ! Alle boten zijn onbruikbaar !

James, kijk eens ! Een boot !

Hallo ! Kom hierlangs !

Maar één schip nadert de oever.

De Japanners hebben me toelating gegeven te varen omdat ik een man wegbreng die gestorven is aan dysenterie, maar...

Je hebt slechts een lading tomaten aan boord... Niet zo kwaad ! Ik heb een idee !

De tomaten worden afgekocht en Wingate laat zijn groep aan de overkant brengen.

Op het ogenblik dat een groot deel van de Engelsen reeds in veiligheid is, komt een Japanse patrouille opdagen. Ze openen het vuur !

James !

Haaa !

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Lange Slang heeft Genoveva uitgeleverd aan kapitein Jack. Corentin, Zwarte Bison en Wakita zoeken haar. Onze vrienden ontmoeten echter, jammer genoeg, handlangers van Jack en moeten de wijk nemen...

Intussen heeft Kenneth de groep Pawnees voorbijgestoken en komt gevaarlijk dicht bij onze vrienden.

Maar Kenneth komt in een smalle weg uit naast een afgrond...

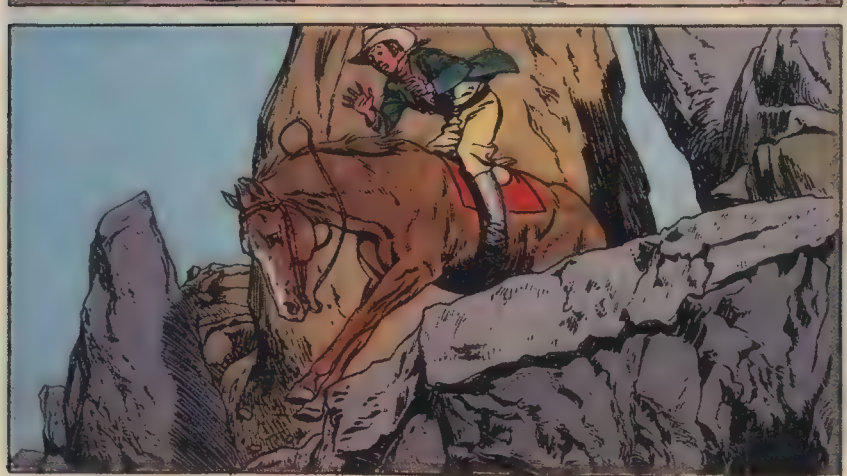

(Wordt voortgezet.)

MET veertienen waren ze in hun club. Veertien struise jongens van dertien jaar of omtrent. Blakend van vechtlust en eerlijk als het staal van een zwaard. Eerlijke, trouwe kameraden, verbonden door de gouden leuze : « LIEVER DAN DE TROUW TE BREKEN, BREKEN ONDER DE TROUW. » Heerlijke avonturen hadden ze samen reeds beleefd. Maar het onvergetelijkste was dat waaruit hun leuze geboren werd.

Dat was een paar maanden geleden. Tijdens het groot verlof waren ze samen op tocht getrokken, doorheen de Ardennen. Op de avond van de derde dag hadden ze hun helwitte tentjes opgetrokken in een prachtige vallei, als blanke vlindertjes op de groene weide. Aan een ranke mast flapperde hun splinternieuwe vlag. Roodgroen en, middenin, een zwaard.

Die vlag was het die hen het onvergetelijkste avontuur ging bezorgen. Een avontuur dat een stempel zou drukken niet enkel op hun jonge leven, maar op gans hun leven.

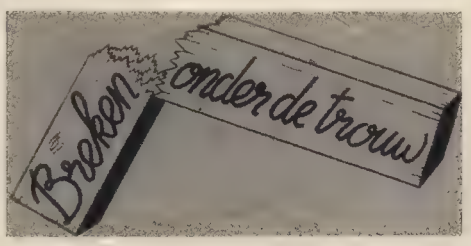

Allen waren zij de omtrek gaan verkennen. Buiten de kok dan natuurlijk, die ijverig doende was rond zijn knapperende vuurtje. De wind was die avond nog al wispelturig; ja, uit welke richting woei die nu precies ? Rob — zo heette ons kokje — keek instinktmatig op naar de mast. Aan de vlag zou hij het best merken of... Maar wat was dat nu ? Wacht eens even... maar ja, die vlag was toch gehesen geweest... Had iemand die nu gestreken voor ze weggingen ?... Gebeurde toch nooit... Afgewaaid dan... Bestond niet... Dan maar eens van dichtbij gekeken...

Dichterbij gekomen zag Rob de touwen bengelen. Maar... dat touw was doorgesneden. Dus... Als een bliksemflits ging het door zijn kop. De vlag geroofd. Angstig keek hij rondom zich, luisterde. Niets dan het ruisen van de bladeren en het gekwetter van vogelen. Rob bekeek de grond, draaide eens rond de mast. Plots viel zijn oog op een witte vlek. Een bericht ? Hadden zijn makkers hem willen beetnemen ? Zijn waakzaamheid op de proef stellen ? Hij gritste het stukje papier van de mast, ontvouwde het zenuwachtig en las : *Stuk padvinders of wat ge ook moogt zijn; leer uit uw ogen zien ! En laat een volgende keer uw vlag niet roven !* Als handtekening : *De Vijf Doppers.* Hevig schaamterood brandde op zijn hele aangezicht. Men had hun vlag gestolen. Terwijl hij, Rob, er om zo te zeggen met zijn neus bijstond. Hun nieuwe vlag, waar ze allen, zo trots op waren. Hij moest die vlag terug hebben. « Zonder haar kom ik niet meer onder hun ogen. »

En Rob zette het op een lopen, recht voor zich uit, het woud in, al maar rond speurend en zoekend. Ergens moesten die kerels toch wel zitten. Angstig en gejaagd tjoekte zijn hart. Steeds maar rende hij verder; stilaan viel de duisternis in. Maar Rob merkte het niet. De vlag, de vlag, hamerde het steeds maar in zijn kop. De vlag, onze vlag. Ik ga niet terug zonder de vlag. Zoeken zal ik ze, al was het de hele nacht. Ik moet ze weer hebben.

Spokig stonden nu de zware boomstammen in het woud. Hijgend stond Rob tegen een boom aangeleund, hopeloos. Tranen van onmacht en spijt gleden over zijn wangen. Wat zouden ze wel van hem zeggen ? Maar wat baatte het te zoeken in zo een duistere nacht. Zijn makkers moesten nu al lang weergekeerd zijn in het kamp. Zouden nu al lang zijn afwezigheid gemerkt hebben, en ook die van de vlag. God weet wat die er al van gemaakt hadden ! « Die Rob was er van door met de vlag... Flauw... Met een vlag speelt men niet ! »

« Neen, dacht bitter Rob, met een vlag speelt men niet. Was het dan niet om deze vlag dat hij hier nu heel alleen stond in dat wijde woud. »

Nu eerst drong die diepe, nare stilte en geheimzinnigheid van het woud tot hem door. En hij rilde. Waar zat hij hier ergens ? En waar was hun kamp ? Met een klein hartje tuurde hij nu de donkerte in, en luisterde. Honderden geluiden deden hem opschrikken; Rob kende het duizendvoudig geritsel van een woud in de nacht nog niet. Plots kraakte daar achter hem een tak. Hij werd er koud van, hield zich doodstil. Daar, daar hoorde hij het weer ! Net of iemand hem besloop. Hard sloeg zijn bloed in zijn oren. Nu was het weer daar links. En nu rechts. Als kropen ze op hem af aan alle kanten. Als een aangeschoten dier holde hij eenskaps weg, recht voor zich uit. Striemende takken en struiken zweepten hem in het aangezicht. Dol van angst leek het hem of dreunende stappen achter hem joegen, steeds dichter en dichter. Tot hij afgejakkerd plots neerstuikte en losbarstte in dof snikken.

Doch er gebeurde niets. En stilaan begreep Rob dat een domme angst zich van hem had meester gemaakt. Nog zong het woud zijn nachtelijke zang en stilaan geraakte hij er nu mee vertrouwd. Het beste wat hem te doen stond, was hier blijven liggen, misschien wat trachten te slapen tot het dag werd. En dan... neen, dan nog niet terugkeren. Niet zonder de vlag... Hij strekte zich uit op zijn rug en staarde naar de sterren die pinkelen daar boven de bomen. Toen keek hij rond. Overal donkerte. Overal. Neen, ginder een lichte schijn, wazig. Met een wip stond hij recht. Was hij dan zo dicht bij het dorp ? Of was het vuur van hun eigen kamp ? Rob stapte er op af, bleef nu en dan staan, en luisterde. Een vaag gezoem als van stemmen bereikte hem. Zou hij roepen ? Als dat nu eens de anderen waren ? Maar... dan was daar ook hun vlag !

Voorzichtig nu naderde hij. Kruipend op ellebogen en voeten geraakte hij tot op twintig meter van hen. Vijf jonge mannen. Rob spiedde de omgeving af. Daar vlekte iets wits tegen de donkerte. Tenten. Daar ergens lag wellicht hun vlag.

De vijf man schenen pret te hebben. Rob zat nu bij hun tent, lichtte behoedzaam de zijkant op, tastte gejaagd in het ronde. Vond echter niets dat een vlag kon zijn. Hoog flakkerden opeens de vlammen van het vuur op. Verlichtte heel even de tent. Daar...

Als een man waren de vijf rechtgesprongen, een ogenblik verbijsterd. Het haastig lopen van Rob liet hen echter geen twijfel. En ze renden hem achterna. Krampachtig knelde Rob zijn vlag in zijn vuist. Zwaar bonkten achter hem de stappen van zijn achtervolgers. Vijf grote kerels als vijf jachthonden op het spoor van opgejaagd wild. Dichter en dichter dreunden de stappen van zijn achtervolgers. Lang kon hij dat niet meer volhouden. Zwaar bonkte hij plots met zijn rechterschouder tegen een boom aan. Versnuft scharrelde hij recht. Die boom echter werd zijn redding. Met de kracht van de wanhoop, de vlag tussen zijn tanden, hees hij zich op aan een neerhangende tak, en bleef roerloos hangen.

Zwaar hijgend kwamen ze aangestormd, liepen vlak onder hem door, verwijderden zich. Gered ?... Nu de spanning verdwenen was, ontviel hem ook alle kracht. Als een blok stortte hij van de tak, bleef liggen aan de voet van de boom... En zo vonden zijn makkers hem 's anderendaags in de vroege morgen. Het hele verhaal van zijn wedervaren hebben ze toen willen kennen. En toen Rob uitverteld was, stond Roeland, hun leider, recht, en zei trots : « Mannen, wat vannacht Rob gedaan heeft, doen wij voortaan samen : liever dan de trouw te breken aan de vlag, zullen wij breken onder de trouw. » — « En ik stel voor, zei de stille Dirk dan, dat voortaan Rob de vaandrig zal zijn. »

PELIKAAN.

DE WITTE OLIFANT

De jonge Rudi woont bij een oude Hindoese pottenbakker. Rudi helpt hem bij de arbeid en maakt zelf zulke mooie beeldjes dat hij weldra beroemd wordt in het dorp...

Rudi heeft als pottenbakker naam gemaakt in het dorp. Op zekere dag komt er een wagen, met kostbare tapijten behangen, naar Ankok gereden.

Maak plaats voor de grote koopman Ben Zib !

Ruim baan voor de koopman!

De wagen stopt voor de hut van de pottenbakker en de koopman stapt uit. Indra en Rudi groeten hem eerbiedig.

Dat God je bescherme, grote Ben Zib !

God beware je, grijsaard, en schenke de jonge man, die uit het Avondland kwam, roem en voorspoed.

Heil en zegen zij met je !

Je roem is tot mij doorgedrongen en ik wil van jou de rijkste man van het land der zeven stromen maken. De machtige vorst van Nairoby, de grote Vrangzeb, bewondert je talent. Ik zal je tot bij hem leiden.

Ik aanvaard je voorstel, Ben Zib, maar Indra moet me vergezellen.

De erkentelijkheid is een geschenk van God en eert de man.

Indra en Rudi leggen de schoonste beelden in korven en zetten deze in de wagen.

De volgende dag...

Daar is het paleis van de machtige Vrangzeb !

Heerlijk ! De eigenaar van zoveel mooie dingen moet wel gelukkig zijn !

De oude maharadja is echter heel droevig...

Is er nog geen nieuws over mijn dochter Njama, prins ?

Neen, heer.

Njama !... Mijn klein meisje !... Ze is het licht van mijn ogen... Ze moet mij opvolgen, maar een boze geest vol duivelse plannen heeft haar ontvoerd !... Zou ze nog leven ? Alle opzoekingen bleven zonder resultaat !

Ben Zib wordt aangemeld en binnengeleid. Hij buigt diep...

Machtige heerser, ik kom van Ankok en breng U een jonge vreemdeling. Er gaat een wondere kracht uit van zijn woorden en ik ben er zeker van dat hij uw ziel de vrede zal schenken.

Laat hem binnen !

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Voor Alesia woedde een hevige slag tussen de legers van Vercingetorix en het heir van Cesar. Vercingetorix heeft zich overgegeven. Alex wordt met een belangrijke opdracht in Egypte belast...

Enkele minuten later gaat de deur open...

O, daar ben je ! Kom binnen...

De mysterieuze nachtelijke bezoeker ontdoet zich van zijn last en keert zich naar zijn gastheer, een Phenicië, met wreed gelaat.

Ik vond hem op de gewone plaats.

Hij werd bewusteloos geslagen... Ik begrijp er niets van... Het is de eerste maal dat zoiets voorkomt !

Ik zal hem bij kennis brengen... Haal een valk uit een van de voorraadkelders. We moeten de chef verwittigen!

Je hebt je laten afslaan als een onbeholpen wicht ! Ik hoop tenminste dat je weet hoe hij heet ? Niemand signaleerde zijn komst ! Hoe kon je een verdachte vreemdeling op die manier laten ontsnappen ?

Ik vind het heel jammer, Karen!... Die man, ofschoon nog bitter jong, is zeker een spion van Cesar ! Een gewoon reiziger zou me immers niet gewantrouwd hebben... Toen ik zag dat de zaken verkeerd liepen, heb ik me op hem geworpen, maar hij schudde me af en gaf me een harde slag. Ik viel bewusteloos. Alles wat ik weet, is dat hij de zoon van Honorus Galla is.

Imar komt terug met een prachtige valk, Karan neemt een perkament en schrijft :

Jonge Romein... Deze morgen ontscheept... Naar Sekara gevlucht... Zoon van Honorus Galla... Wachten op bevelen.

De mannen klimmen naar het dak van het huis en laten de valk op. Het perkament werd stevig aan de poot gebonden.

De vogel vliegt recht naar het Zuiden.

Daar gaat hij ! Geen enkele pijl kan hem nu nog raken en morgen hebben we het antwoord van de sfinx... We moeten onze mannen verwittigen.

De volgende morgen... We bevinden ons in het kwartier van de rijke Phenicische kooplui. De waren liggen uitgestald en de voorbijgangers kunnen al de weelde van het Oosten en het Westen bewonderen. De koninklijke boogschutters gaan langzaam door de nauwe overvolle straat...

Wel, ouwe vrek, zoek jij nog steeds klanten ? Ben je nog niet rijk genoeg ?

Rijk ?... Ik ? Maar, Karan, de tijden zijn moeilijk... Maar het schijnt dat jouw zaken buitengewoon goed draaien...

Ouwe vos !...

Daar is een klant ! Excuseer me een ogenblik.

Hela, koopman !

Hier ben ik al, jonge heer. Wat is er van uw dienst ? Die kleine gouden sfinx? Het is een prachtig kunststuk en ik laat het u voor een appel en een ei...

Ik zou willen weten of dit stuk enig is, of wel...

Helaas, neen, ik heb er reeds vele verkocht. Het is een reproduktie van de sfinx van pharao Amenhemat III. Alle sfinxen gelijken op mekaar !

Verscholen achter de gordijn heeft Karan ieder woord van het gesprek gehoord.

Eigenaardig ! Ik dacht dat het een reproduktie van de sfinx van Efaoud was !...

(Wordt voortgezet.)

De pantserwagens zijn zo oud als de wereld

Toen de oorlog in 1914 uitbrak dacht men dat het een bewegingsoorlog zou worden, te meer daar de auto-kanonnen aan de orde waren en goed werk zouden kunnen leveren.

Het verliep echter heel anders dan voorzien. Na de eerste brutale schok bleven de legers in het slijk van de Ijzer steken en werd het een loopgrachtenoorlog. Het terrein, of het Niemandsland tussen de vijandelijke linies was zo slecht, dat de bestaande auto's en aanvalswagens in het slijk zouden wegzinken of in een put zouden geraken waar ze niet meer uit konden. Er moest iets op gevonden worden.

ZE HETEN « TANK » OMDAT EEN SOLDAAT ZE GERINGSCHATTEND VOOR BENZINETANKS AANZAG.

EEN Engels ingenieur kwam toen op een geniale gedachte! Hij bouwde een massieve machine, zwaar gepantserd en degelijk bewapend en voorzag ze van rupsketting (caterpillars). De ingenieur had zich waarschijnlijk geïnspireerd op de landbouwtractors. Zijn pantserwagen kon ook over het moeilijkste terrein kruipen. Toen de Duitsers op 15 September 1916 deze logge gevaarten zagen, was hun eerste reactie ook de handen omhoog te steken.

Een soldaat zag die massieve auto's voor enorme benzinetanks aan. Hij vergiste zich, maar de naam « tank » is gebleven.

In de « big Willies » konden vier soldaten plaats nemen; ze waren uitgerust met twee lichte kanonnen en leverden gedurende verschillende maanden goed werk. De « big Willies » waren heel traag. Ze konden slechts 15 kilometer per uur afleggen. De geallieeerden zochten naar vluggere pantserwagens. We zien dan eerst de kleine, lichte « Renault » op het toneel verschijnen en daarna de zware « Schneider » (met een kanon van 75 en drie machinegeweren) en de « Schamond » (twee kanonnen van 57 en twee machinegeweren).

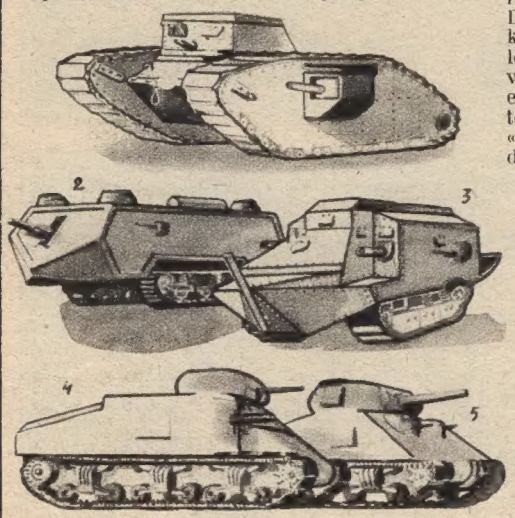

DE DUITSE « PANZERS » HEBBEN GEEN ERNSTIGE CONCURRENTEN.

Na de wapenstilstand van 1918 interesseerden de geallieerden zich niet meer voor de tanks. Militaire ingenieurs vonden andere modellen en vele verbeteringen, maar er werden weinig plannen verwezenlijkt.

In 1939 was het alweer oorlog en in 1940 zagen we de Duitse « Panzers » waartegen men machteloos was. Het Franse leger bezat zware « Renaults », maar ze waren tegen de Duitse aanvalswagens niet opgewassen.

De Engelsen hadden de lichte en halfzware « Valentine» en « Mathilda », maar ook zij moesten de wijk nemen. De Duitse panzers rolden door Frankrijk.

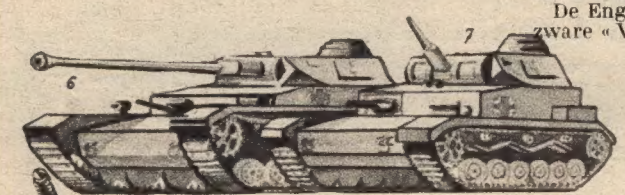

DE « MARK » IS DE KONING VAN DE WOESTIJN!

In Noord-Afrika nam het belang van degelijke aanvalswagens nog toe. De Duitsers wierpen de « Mark 4 spez. » in de strijd die de geallieerden grote verliezen toebracht. Zijn kanon van 88 mm. was drie meter lang en de granaten drongen door het dikste pantser door. De Engelsen deden wat ze konden, doch naast de « Mark IV » leken hun « Mathilda » en « Crusador » museumstukken.

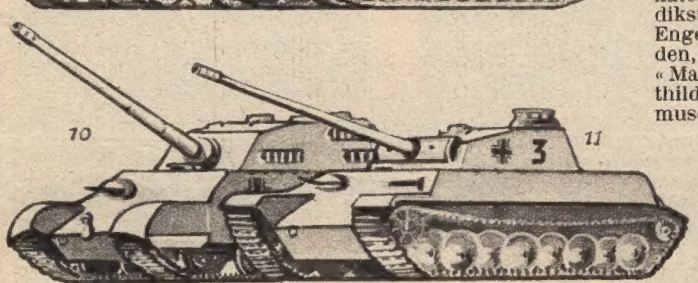

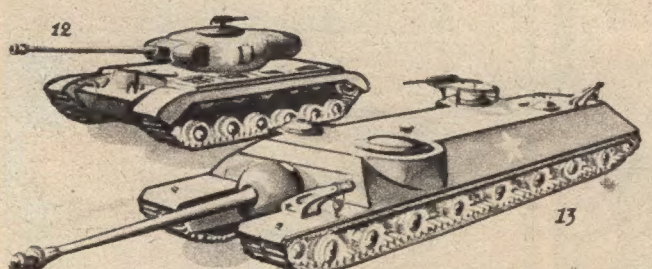

1. Big Willy (1916).
2. St. Schamond (1917).
3. Schneider (1917).
4. Grant (U.S.A.).
5. Sherman. (U.S.A.)
6. Mark IV Spez. (Duitsland).
7. Mark IV (Duitsland).
8. Tank met raketten (U.S.S.R.).
9. Stalin (U.S.S.R.).
10. Mark VII, Kon. Tijger (Duits.).
11. Mark VI, Tijger (Duitsland).
12. Generaal Patton (U.S.A.).
13. Super-Zware T. 28 (U.S.A.).

Toen begon Amerika wapens te leveren, onder meer de zware tanks « Grant » en « Shermann ». De eerste hield het niet lang uit en verdween van het toneel.

De « Shermann » bleek degelijk en kon met zijn dikke pantsering, zijn kanon van 45 en zijn anti-tank kanon van 77 mm. goed zijn man staan tegen de « Panzers ».

DE WEDLOOP OM DE ZWAARSTE TANK.

Van toen af scheen het wel een wedloop om de zwaarste tank in de strijd te kunnen werpen. De Duitsers begonnen met hun geduchte « Mark VI », bijgenaamd « De Tijger », die te Tunis in de strijd geworpen werd. De vorm van « De Tijger » was heel zeker nieuw en zijn geweldig lang kanon van 88 mm. wist een woordje mee te praten. Waarom dat lang kanon?

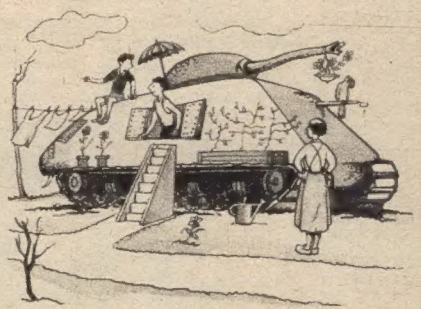

Eenvoudig om de snelheid van de obus te verhogen. « De Tijger » was meer dan 7 meter lang en de geallieerden hebben met hem veel last gehad.

DE OORLOG IN EUROPA.

Sedert de invasie in Italië stonden de Engelsen eerder wantrouwig tegenover de zware aanvalswagens (men weet trouwens heel goed waarom) en ze lanceerden hun halfzware tank « Cromwell » en « Churchill », bewapend met kanonnen van 7,7 mm. en twee zware machinegeweren.

Bij het von Runstedt-offensief in de Ardennen kwam de « Koninklijke Tijger » ofte « Mark VII » (70 ton) uitgerust met een kanon van 88 mm. dat 5 meter lang was!

De Russen wilden niet ten achter blijven en bouwden ook zware pantserwagens, ondermeer de « Stalin », die een trouwe weergave was van de Duitse pantserwagens.

TANKS IN VREDESTIJD.

Sedert het einde van de oorlog worden er nog nieuwe tanks gebouwd. De Russen hebben een zware « Super-Stalin » in het gelid gebracht die voorzien is van raketgranaten en 80 ton weegt. De Amerikanen denken dat zij de hoogste troef in handen hebben met hun « Generaal Patton » van 60 ton en de super-zware « T.28 », die bewapend is met een kanon van 105 mm. en eventjes 100 ton (100.000 kilogram) weegt!

Dit rollend fort is slechts twee meter hoog. De metalen romp staat op dubbele rupsketting en vormt er een blok mee.

Voorloping zal de « Generaal Patton » wel meester blijven op het veld, maar de mens is, helaas, al te vindingrijk waar het moordtuigen betreft en de « Patton » zal nog wel niet de laatste van zijn soort zijn.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN...

MEESTER MUS DOET AAN SPORT, MAAR WELKE SPORTEN BEOEFENT HIJ ?

(Zie onderaan deze rubriek.)

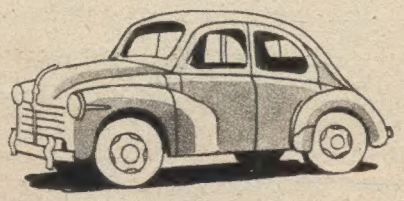

AUTOSTATISTIEK 1949

In het afgesloten jaar werden er in ons land 68.720 auto's verkocht !

EUROPESE WAGENS :		AMERIKAANSE WAGENS :	
1. Renault	8.800	1. Chevrolet	8.500
2. Citroën	6.575	2. Ford	5.800
3. Austin	3.100	3. Studebaker	2.700
4. Opel	2.700	4. Dodge	1.600
5. Volkswagen	2.500	5. Plymouth	1.500
6. Peugeot	2.350	6. Buick	1.000
7. Standard	2.250	7. Oldsmobile	950
8. Vauxhall	2.100	8. Chrysler	300
9. Skoda	1.500	9. Cadillac	150
10. Fiat	1.000	10. Packard	140

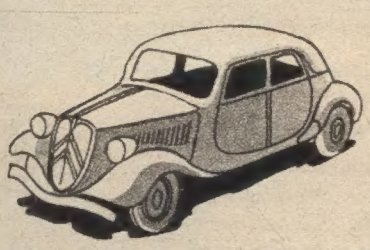

GROCK IS ZEVENTIG JAAR GEWORDEN !

In vraag nummer drie van onze Grote Prijsvraag, hebben jullie allemaal het gezicht van de beroemde clown Grock herkend. Wisten jullie ook dat hij eigenlijk Zwitser is, en Charles-Adrien Wettach heette, vóór hij tot Grock werd omgedoopt ? Als jongen van acht jaar had hij een cirkusvertoning bijgewoond en sindsdien deed hij niets anders meer dan dromen van het cirkus. Als hij veertien jaar was kon hij als koorddanser, jongleur, muzikant en paljas een hele avond vullen. Zijn tantes noemden hem de schande van de familie en toen hij achttien was verliet hij Zwitserland om er na jaren als de beroemde Grock weer te keren. 't Ging allemaal niet zo vlug, want vóór zijn ster als clown rees, was hij jongleur, slangenmens, horlogemaker, schermleraar, pianist en stierenvechter ! Grock kon alle instrumenten bespelen en dit op schitterende wijze. Thans leeft hij rustig in een villa aan de Riviera, heeft zijn memoires geschreven, en is onlangs zeventig jaar geworden !

M. MUS IS SPORTIEF

1. Bobslee. — 2. Roeien. — 3. Fietsen. — 4. Paardrijden. — 5. Zeilwagen. — 6. Op de moto. — 7. Op het ijs. — 8. In de tram. — 9. Aan het stuur. — 10. In de sneeuw (skis).

HOE KWAM DE WALVIS IN SUEZ ? — *Zeemonster? Kruising van walvis en olifant? Ja, dat hebben de bladen de goeie gemeente wel wijs gemaakt, doch in werkelijkheid is het een walvis. Het dier behoort tot de familie der vinwalvissen en komt zelden voor. In 1912 werd het eerste exemplaar van dit soort gevonden en men weet nog zeer weinig over hun levenswijze. De walvis die jullie hier zien is 13 meter lang en de « slagtanden » zijn enkel de ontvleesde wijduitstaande kaaksbeenderen. Deze walvis komt waarschijnlijk uit de Indische Oceaan, heeft de Rode Zee doorkruist en is ten slotte te Ataka bij Suez aangespoeld.*

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE POSTBODE IS OVER TIJD !

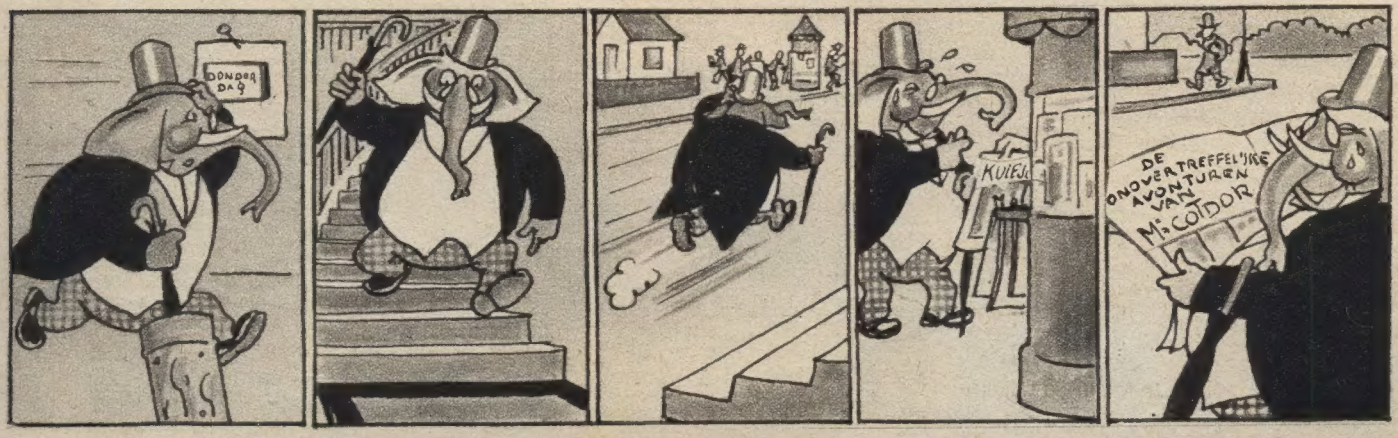

Het GEHEIM van de PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

En ziehier dan eindelijk de lang verwachte nieuwe avonturen van professor Mortimer...

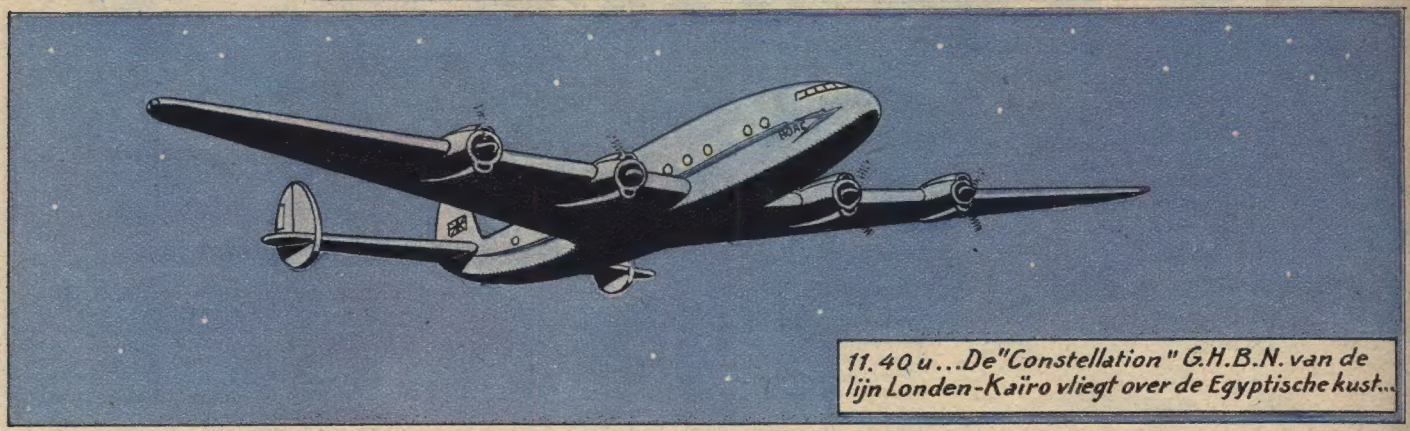

(Wordt voortgezet.)